ראיתי את האבקה הזו, אמרתי לו: תסגור את המיזוודה!

השופטת: פחדת שזה יגרד אותך? או שזה יהיה סימן־זיהוי?

פפה: לא רציתי.

השופטת: כשראית את האבקה, הבנת שזה מלכודת?

פפה: כן.

ליבליך: ואז אתה אמרת, בחכמה: תראו, אני עכשיו הולך לדבר עם האנשים, אני אין לי שום יהלום.

פפה: שיתנו לי לצאת. פחדתי שלא יתנו לי לצאת.

ליבליך: ואז אתה ירדת למטה, עם האיש הזה?

פפה: בריצה ירדתי למטה!

ליבליך: ואז אמרת: שאול, שמת לי אמבוש! נכון?

פפה: סך הכל אמרתי לו שיכסה את ההוצאות.

„סיפורי אגאתה כריסטי"

ליבליך: לאחר זאת אתה פנית והצעת את היהלומים האלה לגומדי, ומכרת לו אותם?

פפה: חס וחלילה! לא הכרתי, לא דיברתי. אין דבר כזה, לא קיים דבר כזה, אני מוכן להיבדק במכונות־אמת שוב פעם, וגם בהיפנוזה, וגם בזריקת־אמת!

ליבליך: את זה מה שרוצה מישהו אחר שמה*. זה נקרא בדיקה משולשת, נכון?

השופטת: אדון ליבליך, אתה באמת נסחב אחרי מה שהוא מושך אותך.

ליבליך: כבודה צודקת.

תאמר לי בבקשה. לאחר זאת היה לך קשר עם גנבי היהלומים?

פפה: חס וחלילה, אני לא מתעסק עם זה.

■ ■ ■

השופטת: אילו היית רואה את הּ שלושה מיליון לירות, אולי היית עושה מאמץ למצוא קשר ליהלומים, לא? אמרת שאתה רוצה לראות, אבל זה לא רק בשביל לראות, כדי להשיג אותם, לא? חשבת, נראה אולי אתה יכול לעשות עסק...

פפה: עם חמישים, עם מאה בולשת שמה מסביב?

ליבליך: לא, לא, בלי הבולשת, אילו זה לא היה בולשת. אני מבין אותך, עזוב רגע עניין הבולשת, כשאתה הלכת לשם אתה לא חשבת שתהיה בולשת, כי אתה האמנת בשאול.

פפה: אני חשבתי זה סוחרים.

ליבליך: אז אם היו באים הסוחרים, מראים לך, הנה יש שני מיליון לירות, מוכנים לשלם בשביל היהלומים של גילה לוי שני מיליון לירות, מה היית עושה?

פפה: אם הייתי בא לאחד כזה, אז אם הוא בא למטרה כזו, בן־אדם לא־ישר. אם הוא לא ישר, אז אולי הייתי עוזר לו להיפטר מחלק מהכסף.

ליבליך: מחלק מהכסף? ומה עם הּ יתר?

פפה: לא יודע.

ליבליך: האם לא נכון שאתה אז היית הולך ומחפש מי הם הגנבים?

פפה: מה זה?

ליבליך: מחפש את הגנבים, כדי לספק את הסחורה?

פפה: כל הסיפור הזה היה בדוי, כמו הסיפור עם בצלאל מיזרחי היה בדוי.

■ ■ ■

ליבליך: אתה סיפרת לעורך־דין רי־נון: המשא־ומתן בקשר ל־11 מיליון הּ לירות. גומדי הציע חמישה מיליון לירות בשלב ראשון. עכשיו אתה אומר ככה: המשא־ומתן היה בדירה של איש־ביטחון, כנראה עורך־דין, בסביבות רחוב פלורנ־טין. האנשים שדנו היו שם שלושה ימים רצופים, או יותר. אבל לא יצאו משם עד שהעיסקה יצאה לפועל. האיש שהיה בעל הדירה העמיד אותה לרשותם. הביאו את הכסף בדולרים. בצלאל הביא את הכסף. מה אתה אומר על הדבר הזה?

פפה: זה רינון אמר, אני לא אמרתי דבר כזה.

ליבליך: רינון סיפר כאן...

פפה: אני מצהיר, אני נשבעתי פה, לא אמרתי דבר כזה, ולא קיים דבר כזה.

ליבליך: אם אדון רינון היה פה אתמול והעיד...

---

* אסיר מסויים, שנדון למאסר־עולם תובע מזה זמן רב לעבור בדיקה כזאת כדי להוכיח את חפותו.

פפה: שיבוא גם מחר.

ליבליך: והעיד שאתה אמרת לו לספר זאת לאבי ולנטין. אתה יכול לומר, מר רוקנשטיין, שאתה באמת סיפרת את זה לרינון, אבל היו לך סיבות בשביל לספר סיפור שהוא לא נכון, והסיפור איננו נכון. כשאתה אומר שאתה בכלל לא אמרת לו, זה דברים אחרים. לכן אני מזמין אותך לנמר עכשיו שמה שרינון אמר, אני אמר־תי לו. אבל זה היה שקר, כמו שקרים אחרים שאתה אמרת כבר שסיפרת.

פפה: אני מכיר אנשים מכובדים מ־רינון, הרבה יותר מכובדים ממנו, ששיקרו במקום הזה.

ליבליך: נלך הלאה.

פפה: אני נבדקתי על זה במכונת־אמת גם.

ליבליך: לא על זה.

פפה: גם על זה.

פפה: אז קרא לי מנהל בית־הסוהר, יותר נכון קצין־ביטחון של הבית־סוהר, ואחר כך המנהל, אז אמרו לי: אנחנו שמענו כל מיני רינונים, כל מיני זה. אז אמרתי לו: אני לא יודע שום דבר. אומר לי: יש אנשים. אמרתי לו: אני לא יודע דברים כאלה. לא שמעתי דברים כאלה. אמר לי: אנחנו הולכים לשים אותך באגף אחר. שם אותי באגף אחר, ובאגף זה לא היה לי טוב, אז אני רציתי לעבור מהבית־סוהר, בגלל האגף הזה. אז כתבתי מיכתב לאדון אולמרט. למה שהוא מזמן רצה להסתכל עלי, ואני לא הסתכלתי.

השופטת: ואז הוא בא.

פפה: היה לי רע, הייתי באיקסים גם, וכל זה. אז הוא קרא לי לירושלים, ובירר־שלים הוא לא בא לעזור לי. הוא בא עם פוסטרים. הוא אומר לי: תגיד לי זה, תגיד לי זה, ותגיד לי זה. אני התערבתי איתו בשיחה. יכול להיות שאני אמרתי לו דברים שלא הייתי צריך להגיד לו, אבל היוזמה היתה ממנו, לא היתה ממני.

השופטת: כשאתה אומר שהשתלבת איתו בשיחה, סיפרת לו סיפורים מהדמיון שלך, או מה שסיפרת לו היה נכון?

פפה: אני לא סיפרתי אפילו סיפורים מהדמיון שלי. עובדה שגם לו יש סיפור, יש לו גם כן דמיון מפותח. הוא דיבר איתי, ואני עניתי לו, ועובדה שגם הקליטו אותו בכנסת, אז בנוסח הזה הוא דיבר איתי. זה הכל. הוא יוצא מהרעיון של כל הסיפו־רים האלה. אני יודע מה אלה עושים? אני מכיר בכלל את האנשים האלה?

השופטת: אתה מדבר יותר מדי!

פפה: אני מנסה להסביר. מעלילים עלי, כבוד השופטת, את צריכה לעזור לי!

השופטת: לא מעלילים עליך שום דבר.

פפה: מעלילים עלי כל מיני דברים ש־אני לא אמרתי.

השופטת: אתה אומר דברים, ואחר כך אתה אומר...

פפה: כבוד השופטת, את שמעת את הקול? אני מבקש שתשמעי את הקול של ההקלטה. תראי אם זה הקול שלי!

השופטת: טוב בסדר.

פפה: למה שאני אוכל עוגה שלא עשיתי.

■ ■ ■

ליבליך: אתה בדצמבר 76', כתוצאה מהפגישה הזאת שהיתה לך עם מר אולמרט, אתה היית בירושלים במישטרה, בנוכחות אולמרט, דיברת עם ניצב יעקב קדמי, ועם סגן ניצב יעקב נחמיאס.

פפה: זה נכון. כן.

השופטת: סיפרת להם דברים נכונים או לא נכונים?

פפה: אני ביקשתי מהם שיעבירו אותי מהבית־סוהר. הם טענו שהגיע אליהם מידע שרוצים להתנקש בחיים שלי, אז אמרתי להם: תעביר אותי לבאר־שבע, יש לי שמה חברים. אז התחילו לספר לי כל מיני סי־פורים, אז השתלבתי איתם בסיפורים. אני לא יזמתי כלום.

השופטת: כשאתה אומר „השתלבתי אתם בשיחה", מה פירוש הדבר?

פפה: אז אני אגיד לך מה פירוש. התּ־חילו לדבר אתי על כל מיני דברים שהם נוגעים לאנשים שאני לא מכיר אותם, ולא הכרתי אותם עד אז, והתחלנו לדבר כו־לנו ביחד. אני לא הבאתי את הדברים הּ־אלה, עוד הפעם אני אומר אני לא יזמתי את הדברים האלה.

אחר כך כשבאתי עוד הפעם זה כבר היה סיפור לגמרי לגמרי אחר, שאני הייתי בשאטה, ואני הייתי פצוע, ואני כתבתי מיכתב לאולמרט שיעביר אותי, כי אני שמה נתנקתי, אני סובל מאסטמה גם. ושקשה לי לנשום, והייתי שמה שישה חודשים, שישה חודשים הייתי באיקסים, וביקשתי ממנו שיעביר אותי. אז הוא קרא לי לחקי־רות, במקום להעביר אותי. כל מיני סי־פורים. יתכן שאני טעיתי והתחלתי לפט־פט, לדבר איתו על מה שהוא חוקר אותי, אבל אני אומר מהרוכן הזה, שום דבר לא אמת, לא היו דברים מעולם. אני מוכן להישבע הן צדק בכותל — אין אמת בדברים, לא מכיר את האנשים.

השופטת: אז איך אנחנו נדע מתי אתה מדבר אמת?

פפה: אני אגיד לך!

השופטת: כל פעם, כשאתה אומר משהו, אחרי זה אתה בא ואומר שמה ש־אמרתי לא היה אמת.

פפה: זה לא נכון!

השופטת: למה אני צריכה לחשוב שהיום זה אמת?

פפה: אם היה אמת, אני הייתי אומר את הכל. היות שאני יושב שש שנים. אם היה לי בדמיון ספק הכי קטן שהבן אדם הזה (מיזרחי) הוא לא בן־אדם ישר, ויש דברים בנו, לא הייתי מפחד מאף אחד.

השופטת: עכשיו יש לו תעודת־יושר ממך, עכשיו הוא בטח יהיה מאושר.

פפה: איזה מאושר? אני אין לי איתו שום דבר, מה זה מאושר, מה יש לי איתו?

ליבליך: אני רוצה להבין עכשיו...

השופטת: אדון ליבליך, אני באמת לא רואה את הטעם. תן לאיש הזה לחזור לרמלה.

פפה: אני לא ברמלה, אני באשקלון.

„סכין בשביל פשפשים"

ליבליך: אמרת בהקלטה: „אני באתי עם כלי (אתה מתכוון לפגישה עם בצל־אל). באתי עם כלי, למה שהוא גם כן תמיד הולך עם אקדח."

פפה: אני לא הולך עם אקדחים!

השופטת: לך אין אקדח?

פפה: זה סעיף עשר שנים! לא נגעתי באקדח!

השופטת: אולי התכוונת להגיד סכין, זה גם כן כלי.

פפה: היה לי סכין בשביל פישפשים. סכין כזה היה לי, מה, היה לי סכין?

ליבליך: תראה מה שיש פה בהקלטה. פה יש דבר מאד מעניין. „קרה מה ש־עשיתי, אבל זה דבר שלא חלמתי בחלום שיביא מישטרה..."

פפה: לא נכון!

ליבליך: „דיברתי מהבית שלי. אני עבריין ולא עושה טעויות כאלה. אף פעם לא עשיתי. יחסית לעבר שלי ולתקופה שאני בפשע, לא יושב הרבה, כך שאני לא טיפש כזה. הייתי חייב להיות דברים נסתרים." זה נכון או לא שאמרת שאתה לא חלמת שיביא מישטרה, שאתה דיברת בבית שלך. אמרת את זה?

פפה: לא. לא אמרתי ואני אגיד לך גם למה לא אמרתי את זה. אתה אומר שאני לא חלמתי על זה שיביא מישטרה, וכל הדברים האלה. כדי שתהיה לי איזה דעה מסויימת על האדם הזה, אני צריך לפחות להכיר אותו, פעם אחת לפחות, אי־זה פגישה איתו. אני אומר לך: לא שמעתי עליו, ולא מכיר אותו, ולא יודע עליו שום דבר.

השיפטת: טוב. אפילו אם לא היית נפגש איתו, אילו חשבת שהוא יביא את המישטרה, אז לא היית עושה איתו את הדבר הזה, נכון?

פפה: לא חשבתי שהוא יביא את הּ־מישטרה? כבוד השופטת, זה נכון! כל אחד שעושה עבודת־פשע, לא חושב שה־מישטרה תתפוס אותו.

■ ■ ■

ליבליך: אתה, בשבועיים לפני שנת־פסח, ראו אותך כמה וכמה פעמים יושב עם רחמים אהרוני בשכונת התקווה, ב־כרם, סליחה.

פפה: חס וחלילה!

ליבליך: לא נפגשת איתו?

פפה: הוא ברמה גבוהה, הוא לא יושב עם אנשים כמוני!

ליבליך: כשאתה בא למקום (בגני הּ־תערוכה), איפה שתפסו אותך, היתה מכו־נית סגורה, עומדת בחושך. לפי מה ש־ראית, ישב אדם אחד ליד ההגה, ואתה חשבת שזה בצלאל, נכון?

פפה: אמת.

ליבליך: ניגשת, פתחת את הדלת, ו־נדלק האור בפנים.

פפה: כן.

ליבליך: איך ידעת שזה לא בצלאל, אם אתה אומר כאן, בשבועה, שאתה לא היכרת את בצלאל קודם?

פפה: למה בצלאל, דיברנו שיבוא לבר־ושם היו ארבעה אנשים...

ליבליך: לא חשוב.

פפה: זה חשוב! מה לא חשוב?

ליבליך: נדלק האור, ראית את בצלאל, וברחת.

פפה: אני באתי לשמה, וראיתי שוכ־בים על הריצפה והצדדים, וראיתי שמה איזה בן־אדם שחור, יותר מדי שחור, על ההגה.

מארב בלילה

לפני כן שמע בית־המישפט עדויות על נסיבות מעצרו של פפה רוקנשטיין במיג־רשי התערוכה בצפון תל־אביב. סמל רא־שון שלמה שליט העיד על המארב, שהו־צב על־ידי המישטרה אחרי שבצלאל מיז־רחי התלונן על נסיון־סחיטה.

(חקירת עו"ד הדין ליבליך):

שליט: אני שכבתי במארב כשלושה מטר מהמכונית, והמתנו לאדם. עוד לא ידענו שזה רוקנשטין. המתנו לאדם ש־תבע מיליון לירות מהקבלן בצלאל מיז־רחי.

השופטת: כן.

שליט: בסמוך לחצות הגיע אדם. ראיתי שהגיע אדם בסמוך למכונית, הל־ביש על עצמו כובע־גרב וכפפות לבנות. הוא ניגש לעבר המכונית, ניסה לפתוח אותה מצד הנהג, לא הצליח, ניגש לצד השני, ואז הוא הצליח לפתוח את הדלת של המכונית.

השופטת: היה מישהו במכונית?

שליט: כן, במכונית ישב, בתא־הנהג, אדם, שוטר, סמל־ראשון במישטרה ש־דמה מבחינה חיצונית לקבלן, בעל־תל־תלים.

ברגע שהוא פתח את הדלת, הוא ראה אור בפנים, ואז הוא ראה שזה לא הקב־לן, אלא יושב מישהו אחר, והוא התחיל לברוח.

רדפנו אחריו, היו מיספר שוטרים ב־מקום, עצרנו אותו לאחר כעשרים מטר, והוא נכבל. מייד הורד מעליו כובע־הגרב ואז נוכחנו לדעת שזה מיכה רוקנשטין.

הוא נלקח מייד הצידה, מחשש שיש עוד שותפים במקום יחד איתו. אני ועוד שוטר שמרנו עליו.

איך שהוא נעצר והובא ליחידה, כש־הוא היה בצד, הוא אמר לי: „הפעם נת־פסתי, מה אני אקבל? עשרים שנה? אתם מתעסקים עם גנב גדול יותר ממני! אני מכרתי לו דברים!" זה מה שהוא אמר, בעת שהוא הועבר הצידה.

כספי: לגבי שני הקטעים האחרונים, Hearsay (עדות שמיעה).

השופטת: טוב.

שליט: והוא נלקח למטה מחוז תל־אביב, ושם נמשכה חקירה לגביו.

השופטת: אולי אתה יכול לספר קצת יותר, איך זה קרה ששמתם את המארב הזה שם?

שליט: אני הייתי במיחלק, גמרתי את העבודה...

(המשך בעמוד 50)